

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 40854-07-14 מדינת ישראל נ' [REDACTED]

בפני כבוד השופט מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה
באמצעות משטרת ישראל
תביעות שלוחת רחובות
עו"ד מיקי ברגר

נגד

הנאשמת
באמצעות ב"כ עוה"ד איתי בר עוז

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשמת מהמיוחס לה באישום הראשון ומרשיע אותה במיוחס לה באישום השני בלבד.

כתב-האישום מייחס לנאשמת שני אישומים, כדלקמן:

באישום הראשון, עבירה של גניבה בידי עובד ממעביד, לפי סעיף 391 לחוק העונשין, תשל"ז – 1977, ונטען, כי בחודש ספטמבר 2013 גנבה הנאשמת, אשר עסקה בעבודות ניקיון אצל המתלוננים צמיד זהב שערכו מוערך 7,800 ₪.

באישום השני, עבירה של ניסיון גניבה לפי סעיפים 384 + 25 לחוק הנ"ל (לא הואשמה בסעיפים 391+25) ונטען, כי בתאריך 16.9.13 ניסתה הנאשמת לגנוב סיר ומכסה מאת המתלוננים, בהכניסה את הסיר לתיקה, אך המתלונן הביט במצלמות האבטחה והשיב את הסיר אליו.

הנאשמת מסרה הכחשה. בין השאר מסרה כי הודתה בחקירה המשטרתית כי "הודיתי במשטרה...אני לא לקחתי את הצמיד, אבל השוטר אמר לי לא יעשו לך כלום תודי, ואני הודיתי. אני לא מבינה בזה כלום...אני הודיתי במשטרה כי אני לא יודעת מה המשמעות של בית משפט אז הודיתי...הוא תפס אותי על סיגר, זה כן, אז הוא המציא עוד דברים".

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 40854-07-14 מדינת ישראל נ' [REDACTED]

הנאשמת הודיתה בגניבת הסיר נשוא האישום השני, ולפיכך הליך הוכחות נוהל רק ביחס לאישום הראשון – גניבת הצמיד.

הראייה המרכזית והיחידה, המפלילה את הנאשמת היא הודיתה במשטרה.

תחילה, בת/1, שהיא הודיתה של הנאשמת במשטרה מתאריך 4.12.13 הודיתה שגנבה מהמתלוננת רק את הסיר (עמוד 2 שורה 8 – 11, שורה 21).

לאחר מכן, זומנה הנאשמת לעימות מול המתלוננת (ת/4), העימות נערך בתאריך 4.5.14 בשעה 08:20, הסתיים בשעה 08:40, במהלכו שמרה הנאשמת על הכחשתה.

מיד לאחר מכן, בו ביום, בשעה 08:43 (ת/2) נגבתה הודעתה של הנאשמת במהלכה הודיתה גם בגניבת הצמיד: "אני מוותרת על בדיקת הפוליגרף ואני רוצה להביע חרטה מלאה. זו פעם ראשונה ואחרונה. אני לקחתי לאורלי רק תכשיט אחד, רק צמיד. לקחתי אותו לבית שלי" (שורות 1 – 2).

לטענתה, היא לא גנבה תכשיטים נוספים (שורה 4).

מסרה כי החליטה להודות כי "זה עשה לי לא טוב הסיפור הזה. זו הפעם הראשונה בחיים שלי שאני גונבת משהו ואני רוצה להצטער ולהביע חרטה" (שורות 15 – 16).

עוד סיפרה שמכרה את הצמיד – אינה זוכרת למי – הייתה מוכנה לתת למתלוננת פיצוי בגינו (שורה 10).

החוקר סיכם את השתלשלות האירועים עד להודיתה בעמוד 8 שורות 18 – 23 ואני מקבל את עדותו שלפיה "לא הופעל לחץ חריג" (עמוד 9 שורה 32).

הנאשמת העידה, כי היא נלחצה, בחקירתה במשטרה, ולפיכך מסרה את הודיתה.

הנאשמת העידה, כי החוקר לא נקט כלפיה בהליך פסול, וכל שאמר לה שהוא מציע לה להודות. תחילה העידה: "בגלל שהוא הלחיץ אותי, הייתי בפחד ולחץ" (עמוד 21 שורה 3). לאחר מכן העידה, כי השוטר לא נקט כלפיה בהליך פסול, אלא שדובר בלחץ פנימי: "נכנסתי כולי רועדת, זו פעם ראשונה" (עמוד 22 שורה 7). וכן מסרה: "אני בעצמי הייתי בלחץ...לא הבהיל אותי, אבל אמר לי עדיף לך להודות" (עמוד 24 שורות 6 – 9).

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 14-07-40854 מדינת ישראל נ' [REDACTED]

על כן, אין בפניי מצב דברים שבמסגרתו יש לדון בהודייתה של הנאשמת, במסגרת משפט "זוטא", נוכח אחד מאבות הפסול.

החוקר לא נקט כלפי הנאשמת במעשה או מחדל פסולים, כגון איום, אלימות, הבטחה, פיתוי וכיוצ"ב.

הנאשמת העידה, כי גם בשלב העדות היא הייתה לחוצה, באותה מידה, לדבריה לא ישנה שלושה ימים בטרם העדות, והנה עדיין עמדה על הכחשתה (עמוד 26 שורה 9 – 13).

עוד יש להוסיף, הנאשמת מסרה נתונים נוספים, שביחס אליהם אין חולק כי מדובר בנתוני אמת, והיא עשתה כן באותה נשימה: "אני חושבת שמכרתי אותו, אני לא זוכרת מתי ולמי מכרתי אבל אני מוכנה לתת לאורלי פיצוי כספי. אין לי הרבה כסף, אני אישה חולה, אני עובדת בניקיון בעיריית יבנה כבר 21 שנה" (שורות 10 – 11).

כלומר, היא לא הייתה המצב כזה שמוביל למסקנה כי מסרה דברים שאותם לא רצתה למסור.

על כן, במובן זה הודיתה של הנאשמת קבילה.

עתה, יש לבחון את שאלת משקלה של ההודיה, והאם די בה להוביל להרשעת הנאשמת.

כמו כן, יש לבחון האם התווספה להודיתה תוספת ראייתית מסוג "דבר מה נוסף".

עיון בהודיתה מלמד, כי נעדרים ממנה פרטים שונים, כגון תיאור הצמיד, מתי היתה גניבה, למי בדיוק מכרה אותו, מה עשתה עמו.

כלומר, מדובר בהודיה לקונית ואכן גם החוקר הודה בכך (עמוד 10 שורה 3 והלאה).

על כן, יש להעניק להודיתה משקל ראייתי נמוך.

ראייה נוספת שיש מקום לדון בה, היא ראייה נסיבתית, כלומר הערכת המתלוננת כי לא הייתה קיימת אפשרות אחרת, אלא שהנאשמת היא זו שגנבה את הצמיד. היא ובן זוגה חיים בבית – והנאשמת נמצאת בו, מתוקף תפקידה – על כן מסקנתה הייתה כי רק הנאשמת היא זו שגנבה את הצמיד (עמוד 14 והלאה).

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 40854-07-14 מדינת ישראל נ' [REDACTED]

אכן, מלכתחילה, החשד נפל על הנאשמת, אולם עדיין המתלוננת המשיכה להעסיק אותה בביתה.

המתלוננת העידה בבית המשפט והודעתה נמסרה (ת/6).

במסגרת זו, מסרה (עמוד 15 והלאה), בקליפת אגוז, כי החלה להרגיש, בהעלמותם של סירים עוד באוקטובר 2012, לאחר מכן בסוף שנת 2012 הבחינה כי הצמיד המדובר נעלם, בהמשך, המשיכה הנאשמת להיות מועסקת, ובספטמבר 2013 נתפסה הנאשמת בגניבת סיר, לאחר שבדירה הותקנו מצלמות אבטחה (נשוא האישום השני).

חוות הדעת שהוגשה ביחס לצמיד (ת/3), התבססה על תיאור שנמסר מפי המתלוננת, והיא שמדובר, כפי הנראה, בצמיד 18K "עשוי מחוליות מלאות עם מנעול מגרה ושרשרת בטחון ומשקלו כ- 30 גרם". ההערכה היא שהשוויה הוא כ- 7,800 ₪.

המתלוננת תיארה את הצמיד באופן שונה, הן בפני מוסר חוות הדעת והן בחקירה במשטרה: "לאחר מכן גיליתי שחסר לי צמיד זהב יקר 24 קרט 500 גרם" (שורה 8).

במהלך העימות תיארה את הצמיד "צמיד זהב יקר ששקל כ- 6 גרם 24 קרט" (ת/4 שורה 6).

מכל האמור ניתן להסיק, שקשה לקבוע, כנדרש בפלילים, מה משקלו של הצמיד ומה ערכו.

ראייה נוספת שניתן להביאה במסגרת הראיות שהוצגו היא עצם גניבת הסיר נשוא האישום השני, במובן זה, שמדובר בנאשמת שאכן לקתה בגניבה והייתה לה את האפשרות הפיזית לבצע את הגניבה.

עוד למדתי, מעדות הנאשמת, כי היא הייתה ממורמרת מיחסה של המתלוננת כלפיה, והייתה במצוקה כלכלית.

מכל האמור עולה, כי הנאשמת אמנם הודיתה במשטרה בגניבת הצמיד, היה לה מניע לגנוב (קושי כלכלי ויחס קשה שקיבלה מהמתלוננת) הזדמנות פיזית לעשות כן, והיא גנבה מהמתלוננת מוצר אחר – הסיר.

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 40854-07-14 מדינת ישראל נ' [REDACTED]

יחד עם זאת, ההודיה שמסרה, והיא הראייה המרכזית, אינה מלאה, אין בה פרטים מוכמנים אודות הצמיד, נסיבות הנטילה שלו, המכירה, למי נמכר, אשר יובילו לאותו שכנוע, כי מדובר בהודית אמת שדי להוביל להרשעה.

כך, למשל, לו היה החוקר שואל את הנאשמת לתיאור הצמיד והיא הייתה מעניקה את תיאורו המדויק, כאשר הנאשמת העידה בפניי, כי מעולם לא נגשה למקום בו היו התכשיטים, היה הדבר מוסיף למשקל ההודיה.

ואולם, החוקר הסתפק באותה הודיה לקונית, אשר הגיעה בנסיבות עלומות, לאחר מספר דקות, שקדמה להן הכחשה, מבלי שפרק הזמן הקריטי יתועד כנדרש.

על כן, שוכנעתי כי המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש בפלילים להוכיח כי הנאשמת גנבה גם את הצמיד.

יתירה מכך, אין לדעת, כנדרש בפלילים מה פשרו של אותו צמיד ובוודאי שאין מדובר בצמיד זהב במשקל 500 גרם.

לאור כל האמור, אני מזכה את הנאשמת מהמיוחס לה באישום הראשון – גניבת הצמיד ומרשיע אותה בעבירה של ניסיון גניבה לפי סעיפים 384 + 25 לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (גניבת הסיר).

ניתנה היום, י"ג ניסן תשע"ו, 21 אפריל 2016, במעמד הצדדים

מנחם מזרחי, שופט

